

III 14 (konvol.)

88

8 st. förvisar

*Supplement-häfte
till
Pellings - visorna. 188*

F. V. Englund.

[67]

89

Kopier

I.

Jungfru Lena satt vid Källe bro
Solen sken vida
Vår Herr Krist till henne kom
Allt under lunden den gröna.
#

"Ack om jag hade mig en vattudrikt!"
Solen sken vida
"Ack om jag hade mig en silfverkanna!"
Allt under lunden den gröna.
#

"För jag dricker af din bara hand,
Fast du har varit under mannaväld"
#

Och jungfru Lena svar till lif och själ
Allt aldrig hon varit mannen när.
#

"Jungfru Lena svar inte så!
Tre barn har du till världen födt."
#

Det första barnet fick du med din bro.
 Det kasta' du uti vattusflod.
 #

Det andra barnet fick du med din far.
 Det kasta' du uti djupan haf
 #

Det tredje barnet fick du med din sockenpräst
 Solen sken vida
 Se då var synden som allra störst "
 Allt under hunder den gröna
 #

 "Tju är i skogen gå
 Ulfvar och björnar skall du höra få
 #

Och intet annat skall du få till mat
 Än gnaga barken af fikontra
 #

Och intet annat skall du få till drick
 Än suga saften af fikontark."

Anm. Skutet torde vara ofullet ändigt.

[68]

II §

En ejöman promenerade uti en lund så grön
 Där mötte han en jungfru så fager och så skön
 #

"Vill du med mig trolofva dig i denna gröna äng
 Så skall vi bryta fikonlöf och vådda oss en säng."
 #

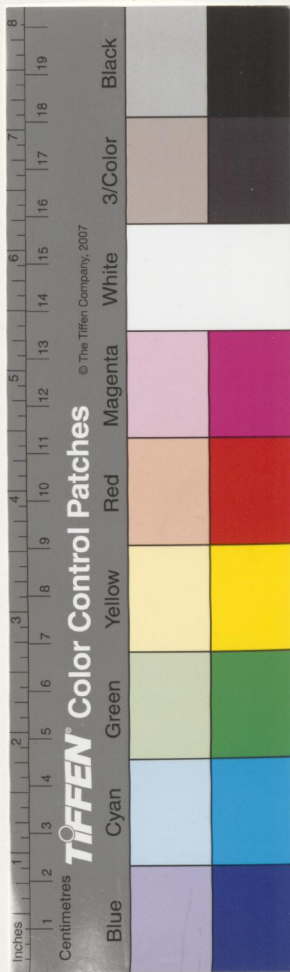
"Äck nej, min hjärtans ungersven, jag är för ung
 Jag litat ej på gossar, de endast narra vid."
 #

Så tog han af sitt finger en ring af guld så
 "Tag den du sköna jungfru och blif min fästernö!"
 #

Så blef strax sängen bäddad och blommor strödd
 Sen sofro de tillsammans, som äkta skulle bli.
 #

Om morön när de vaknade då blåst en foglig
 Och rosorna var borta på sköna jungfruns kind.
 #

"Gnåde mig, stackars flicka, min oskuld har jag
 mist."

Men tar du mig till äkta, blir sorgen från mig,
visst."

#

"Ack nej, min hjärtans flicka, jag det ej göra kan.
Mitt skepp står redan färdigt att segla till fram-
mande land."

[69]

III

Jag skref ett bref att till min vän,
Men jag fick intet svar på den.
Jag tror hon har en annan kär
Och att hon mig förskjutit.

#

Men om jag än skull' skriva ett,
Så blir mitt sinn en smula lätt.
Ännu en gång jag skriva vill
En liten enkel kärleksång.

#

Men när jag kom till Nadias hamn,
Fick jag ett bref uti min hand.
Det var försegladt med svart lack,

Jag detta uti hast upplöst.

#

O ve, o ve, o hvilkers sorg!
Nu är minn allra käresta borta.
Den ena har förskjutit mig,
Den andra, ack, hon ligger lik.

#

Nu vill jag ingen käresta ha,
Nu lever jag förnöjd och glad,
Och seglar så i Herrans namn
Att till vårt kära fosterland.

[70]

IV

Se, nu så har jag kommit en så långan väg
För att allena få träffa dig.
En så liten tid och så hjärteligen glad
Vi hvarandra älskat har.

#

A' har du någon annan uti ditt sinn,
Att du mig öfvergifva vill?"

84
Så beder jag utaf himmelen
Eder bägge lycka till.

#

A' har du nu tänkt till att gifta dig,
Förglöm då aldrig mig!
Hvar gång dina ögon se på mig,
Vist mänd' det ångrar dig!

#

A' har du nu tänkt till att evika mig
För att jag fattig är.
Men är jag fattig, så är Gud rik,
Har han väl hjälpa mig.

#

Jag satt en afton uti en vrå
Och lönligt såg uppå
Hur du uti dansen svängde dig
Och hvem du famntag då.

#

Alla små foglar du flyga bort,
Men komma en gång igen.

85
Men den vännen jag hafver älskat
Hon kommer aldrig mer!

#

Men kom och följ mig nu till strand!
Där står mitt hvita slup.
Sen räcker jag dig min trogna hand
Och därmed är det slut.

[77]

V

Där stodo två flickor planterade kål :)
De talte så lyfligt om giftermål
Jung fädisadiralla, jung frallakalla
De talte så lyfligt om giftermål.

#

Där stodo två sjömän och lydiest uppå
"I natt skola vi till flickorna gå."

#

A' flickan stängde dörren med sticket och
Att intet sjömannen därinne skulle gå ^{strä}

#

Så börja' det blåsa nordvästerlig vind,
Dörren sprang opp, sjömannen gick in.
#

Den ena han satt sig på förgyllande skinn
Och flickan bjöd åt dem både kaffe och vin
#

Den andra han satt sig bak förgyllande stol
Och flickan drog af dem både strumpor och skor
#

Och flickan då hastigt till sången sprang
Och du som en kvinna och jag som en man.
#

De lägo, de lägo tills dagen blef ut
Men kom för sjutusan vi måste ombord
#

De gingo, de gingo knapt gatan där fram
Så mötte de hela sjökapten
#

, Hvarst hafven I varit den natten så lång,
Som intet har varit ombord en gång.
#

Kaptenen han stald 'sina gossar i ring
Och 15 kartauer gick kvarfver omkring
(Sens moral)
#

Och nog får väl gossen sitt ryggtecken igen,
Men flickan får aldrig sin mödom igen.
Sjung fädirdiralla, sjung frallallalla
Men flickan får aldrig sin mödom igen.

[72]

VI.

Så mig så vaktar fader på mig så vaktar mor
Så mig så vaktar syster också min lilla bro
Fast huru du mig vakta
Så går jag än så sakta
Går bort till lilla vänner, fast ingen det kan
tro.
#

Och första lördagskvällen jag till lilla vänner
Så knappra jag på dörren, så slapp jag intet in.
Så föll det i mitt sinne
#

Du har en annan inne
Jag tror du aldrig skulle blifva lilla vänner
min.
#

Och andra lördagskvällen jag till lilla
 Så knappa jag på dörren, så slapp jag ^{vänner gick,} ^{in.} gå
 Se där var många herrar
 Med stöflorna som knarrar
 Och alla så ville de förleda vänner min.
 #

Se där var många herrar och redeliga män
 De hade guldingar att skänka åt sin vän.
 Men hvad skall vi då tänka
 Som all int har att skänka
 Att lilla vänner som just borde ha.
 #

De tog mig i armen de skulle dra mig ut
 Till lilla vänner sade nu får det vara slut
 Fast hur de gå och sprätta
 Bliu hemarna för lätta
 Kanhända, ack, kanhända jag kastar eder ut.
 #

Så led' jag af mig rocken, ty det var mycket
 Så led' jag mig att hvila på lilla vänner ^{värmt} arm

De kyssar hon mig gifver
 Dem kan jag ej beskrifva.
 Hur skönt det är att hvila på lilla vänner ^{arm!}

[73]

VII

Jag bygger bo uti lunden gröna,
 Ingen kan mig det väl förmåna.
 Inte bygger jag för mig allena
 Men för vänner som jag håller kär.
 #

Jag tycker om dig för du är vacker
 Inte för dina vackra kläder
 Jag tycker om dig som min rosendocka
 Och därför håller jag dig alltid kär.

[74]

VIII G.

En köpmans i Ostindien
 Han var så rik och bald.
 Han hade ock en dotter,
 Som var däjelig och skön.
 #

Hennes namn var Julianna,
Hennes ålder 15 år,
Hennes bild den stod utmålade
För hundrausen är

#

Hon älskade en sjömatros
Allt för ett stadigt mod.
Men hennes fader sade:
"Du är honom allt för god!"

#

En köpman skall du taga
För penningar och gull.
En köpman skall du taga,
Fast det kosta skall mitt lif!"

#

"Skall jag en köpman taga
För penningar och gull,
Hvad mänd det guldets vara,
När jag går sorgfull?"

#

Julianna gick åt hagen,
Sat sig under ett rosensträ.
Där drack hon af förgiftet,
Tog lifvet af sig själft.

#

När hennes fader det fick höra
Att Julianna hon var död
"Julianna, Julianna,
Du har bragt mig i stor nöd!"

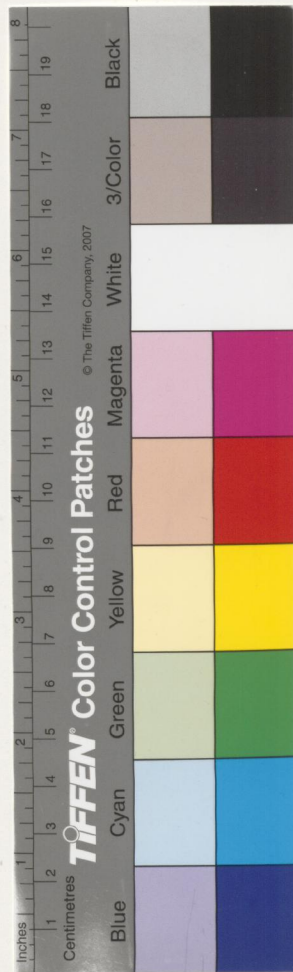
#

Nu måt' vi skriva till matrosen
Så hastigt som vi kan.
Men det får viest int' blifva
Någon glädjestånd för han."

#

När matrosen det fick höra
Att Julianna hon var död,
Så blef han så vanmäktad
Han föll till jorden ned.

#

Men när Gud gaf honom krafter
 Att han kom till sig igen,
 Så reste han till Österrik,
 Till Juliannas hem.
 #

Så tog han henne i handen
 Han klappade henne på kind
 "Mång tack så skall du hafva
 Du attrakärstan min."
 #

Mång tack så skall du hafva
 Du har varit så trogen mot mig
 För du har hwarken falskhet
 Eller sock bevisat mig."
 #

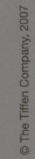
Ni föräldrar, som barn hafven,
 Gifven här på noga akt
 Att två förälska hjärtan
 De eja en stor makt.

Upptecknad i Krokenäs, men sjunges af en allmän i
 Pellinge.

Anteckning.

"Malcolms" visan lär i forna tider ofta sjun-
 gits i Pellinge, ehuru ingen numera kunde erinra
 sig ordalydelsen däraf. En f. n. särskild omtyckt
 visa i trakten är "Niganders", Välkommen, väl-
 kommen, du klara, Du stilla och lyftiga kråk.
 De flesta Pellinge-^{såväl i det som i det lifliga} visorna äro upptecknade
 efter dikterna (af en 22-årig Pellingpojke, Ollas
 Alfred" i Söderby, Storpellinge. Åförs 18de 87.
 Tullsterns Englund.

III 14 / konvolut

